

วันมหาปิติ

ลูกพระลูกเณรที่รักทั้งหลาย วันนี้เป็นวันมหาปิติของหลวงพ่อ ที่ลูกได้ประสบความสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียนพระปริยัติธรรม ตามกฎเกณฑ์ที่ทางคณะสงฆ์ได้ตั้งเอาไว้และสืบทอดกันมาเป็นเวลายาวนาน

การศึกษาพระบาลี ซึ่งเก็บรักษาคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไว้ นั่น หลวงพ่อขอยืนยันว่า **เฉพาะผู้มีบุญเท่านั้นจึงจะมีโอกาสศึกษา** ผู้ที่มีบุญน้อยจะไม่มีโอกาสได้ศึกษาเลย แม้แต่เพียงได้ยินคำว่าพระบาลีก็จะมีโอกาสได้ยิน บุคคลใดมีโอกาสศึกษาพระบาลี ซึ่งเก็บรักษาคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไว้ บุคคลนั้นนับว่าเป็นผู้มีบุญญาธิการ ที่สั่งสมมานับภพนับชาติไม่ถ้วน

สิ่งที่เกิดขึ้นได้โดยยาก

พระธรรมคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นเป็นสิ่งที่บังเกิดขึ้นได้ยากอย่างยิ่ง เพราะต้องมีการบังเกิดขึ้นของพระ

ลัมมาลัมพุทเธเจ้า และกว่าจะมาเป็นพระลัมมาลัมพุทเธเจ้าได้นั้น พระบรมโพธิสัตว์จะต้องสร้างบารมี ๓๐ ทัก ให้เต็มเปี่ยมบริบูรณ์ เป็นเวลายาวนาน ต้องเกิดแล้วตายนับภพนับชาติไม่ถ้วน

สรุปโดยย่อว่า ต้องสร้างบารมีเป็นเวลายาวนานถึง ๒๐ อสงไขย แสนมหากัป ๔๐ อสงไขย แสนมหากัป หรือ ๘๐ อสงไขย แสนมหากัป ต้องสร้างบารมี ๓๐ ทักนั้น ตั้งแต่สละทรัพย์ อวัยวะ จกกระทั่งชีวิต ด้วยใจแน่วแน่ที่จะเป็นพระลัมมาลัมพุทเธเจ้าเพียง อย่างเดียวตลอดระยะเวลาอันยาวนานนั้น

ตั้งแต่ตั้งความปรารถนาในใจ กล่าวหาญจนกระทั่งเปล่ง วาจา และเมื่อบารมีเต็มเปี่ยมก็ได้รับพุทธพยากรณ์ ต้องใช้เวลายาวนานขนาดนั้น

ลูกคงรู้กันดีว่า **อสงไขย** แปลว่า **นับไม่ถ้วน** เอาสิ่งที่นับไม่ถ้วนนั้นมานับได้ถึง ๒๐ ครั้ง ๔๐ ครั้ง ๘๐ ครั้ง และเศษอีกแสนมหากัป

กัปหนึ่งก็รู้อยู่ว่ามันยาวนาน จนไม่ทราบว่าจะคำนวณ มาเป็นปีได้อย่างไร จึงได้อุปมากันว่า ภูเขาลูกบาศก์โยชน์ โยชน์หนึ่งก็ ๑๖ กิโลเมตร ทิเบตทั้งก้อน ไม่มีปล่อง ไม่มีโพรง ทุกร้อยปีทิพย์ เอาผ้าบางเหมือนคว้นมาลูบ และลูบทีเดียว ไม่ใช่หลายที

จนกระทั่งภูเขาลูกนั้นราบไปหมดเลย ร้อยปีในเมืองมนุษย์ เท่ากับวันหนึ่งคืนหนึ่งของสวรรค์ชั้นที่ ๑ แล้วร้อยปีทิพย์จะ

ยาวนานแค่ไหน พอถึงร้อยปีทิพย์ก็มาลูบสักครั้งหนึ่งจนกว่าภูเขา
ลูกนั้นจะราบเสมอฟินดิน กว่าพระองค์จะมาเป็นพระสัมมา-
สัมพุทธเจ้า ตรัสรู้ด้วยพระองค์เองโดยไม่มีครูบาอาจารย์ได้ ต้อง
สร้างบารมียาวนานขนาดนั้นและมีใจแน่วแน่ ไม่แปรผันเปลี่ยน
ไปเป็นอย่างอื่นเลย

หนทางสร้างบารมีได้โดยดุษฎีทุกสัณฐาน

การสร้างบารมีนี้ ลูกอย่านึกว่าเป็นสิ่งที่ทำได้ง่ายๆ เหมือน
เดินอยู่บนกลีบกุหลาบ **แท้ที่จริงหนทางการสร้างบารมีนั้น**
เหมือนโรยด้วยเศษเพชรพลอย ทั้งแข็ง ทั้งแหลม ทั้งคม แข็ง
กว่าสิ่งใดๆ ทั้งสิ้น เพราะในจำนวนความแข็งของวัตถุในโลก เมื่อ
เอามาขีดเทียบกันแล้ว เพชรเป็นที่สุด ไม่มีอะไรอาจเอาชนะเพชร
ได้ เศษเพชรชูความแหลมคมบนหนทางแห่งนักสร้างบารมี โดย
มีความปรารถนาจะเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นพลังใจในการ
ก้าวเดินไปตลอดระยะเวลายาวนานขนาดนั้นทีเดียว ทรงเดินไปโดยไม่
หวาดหวั่น ไม่วิตกกังวล

พระองค์สร้างบารมีโดยไม่กลัวอุปสรรค สละทรัพย์ โดย
ไม่เสียดาย ทรัพย์ที่สละก็ไม่ใช่น้อยๆ ทรงสละตั้งแต่น้อยๆ
จนกระทั่งยกทรัพย์ที่เป็นราชสมบัติให้ แม้มีสมบัติจักรพรรดิ ซึ่ง
เป็นสุดยอดแห่งสมบัติของปุถุชนก็ยังยกให้ สละแจกจ่ายเป็นทาน
โดยไม่เสียดาย ปรารถนาเพียงเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ทรงสละอวัยวะ ควักลูกนัยน์ตาให้มากกว่าดวงตา บนท้องฟ้า สละศีรษะมากกว่าผลมะพร้าวในชมพูทวีป เลือดนั้นมากกว่าท้องทะเลมหาสมุทร เนื่อนั้นแผ่มากกว่าแผ่นดิน มีใจแน่วแน่อยากจะเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่มีแปรผันเลย แม้แต่ชีวิตก็ทรงสละมานับไม่ถ้วนทีเดียว เพราะต้องการบารมี ๓๐ ทศ ที่เป็นปรมาตถบารมี ให้เกิดพุทธการกธรรม ธรรมที่ทำให้เป็นพระสัมพันธัญญะพุทธเจ้า การเป็นพระพุทธานั้นยากอย่างนี้

วิชาสำหรับผู้มีบุญ

เมื่อตรัสรู้ด้วยพระองค์เองแล้ว พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหลายก็ไม่หวงแหนวิชา ทรงเปิดเผยอย่างแจ่มแจ้ง แก่สรรพสัตว์ทั้งหลายโดยไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยาก ทรงสั่งสอนตลอดระยะเวลายาวนานทีเดียว บางพระองค์ก็เป็นแสนปี บางพระองค์หลายหมื่นปี แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของพวกเรา มีเวลา ๔๕ พรรษาที่ทรงเปิดเผย สั่งสอน

เมื่อดับขันธปรินิพพานไปแล้ว คำสอนทั้งหมด ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ ถูกเก็บไว้เป็นภาษาบาลี ซึ่งเป็นภาษาที่คงที่ ไม่มีการเปลี่ยนแปลง เป็นเวลายาวนานมาถึง ๒,๐๐๐ กว่าปีทีเดียว เพื่อรอคอยผู้มีบุญที่จะมาศึกษา

เพราะฉะนั้น หลวงพ่อขอยืนยันว่า การที่ได้มาศึกษาพระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น เป็นสิ่งที่ยาก

อย่างยิ่ง ยากไม่น้อยกว่าการดั่งช้างลอดรูเข็มเย็บผ้า เพราะจะต้องสร้างบารมีกันมานานับภพนับชาติไม่ถ้วนทีเดียว และลูกได้สร้างบารมีมาเพื่อการนี้โดยตรง

ชาวโลกที่บังเกิดขึ้นในปัจจุบัน นับได้ประมาณ ๖ พันกว่าล้านคน ผู้ที่จะมีโอกาสมาศึกษาพระธรรมวินัยที่เก็บไว้เป็น ภาษาบาลีนั้นมีไม่มาก ส่วนใหญ่มักจะพลัดไปศึกษาวิชาครองเรือน วิชาทำมาหากินเลี้ยงชีพ ครองเรือนกันไป

แต่ลูกไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย บารมีแก่กล้า จนกระทั่งแหวกสิ่งเหล่านั้น มาอยู่ในแนวหน้าของผู้มีบุญ จนได้เข้ามาศึกษา จึงเป็นสิ่งที่ลูกทุกองค์ควรจะมีสติยินดี และภาคภูมิใจในสิ่งที่ตนมี โอกาสได้มาศึกษา

วัตถุประสงค์ของการศึกษาพระปริยัติธรรม

การศึกษาพระปริยัติธรรมนั้น วัตถุประสงค์ที่สำคัญคือ เพื่อจะรู้ว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมอันใดบ้าง เมื่อเราเข้าไปศึกษาแล้ว เราจะได้มีความรู้สึกเหมือนเข้าไปนั่งใกล้พระผู้มีพระภาคเจ้า เพราะพระองค์เคยตรัสเอาไว้ว่า เมื่อดับขันธปรินิพพานไปแล้ว คำสั่งสอนของพระองค์จะเป็น สิ่งแทนตัวประดุจพระองค์ยังมีพระชนม์ชีพอยู่ การที่ลูกได้ศึกษาทุกวัน ก็เสมือนได้เข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าทุกๆ วัน

ให้ศึกษาเพื่อนำมาสอนตัวของเรว่า ทำอย่างไรเราจึงจะเป็นอย่างพระองค์ พระองค์ทำอย่างไรเราทำอย่างนั้น พระองค์เป็นอย่างไรเราจะเป็นอย่างนั้น พระองค์พ้นจากกิเลสอาสวะ เราก็จะได้พ้นจากกิเลสอาสวะ ความทุกข์ทรมานหมดสิ้นกันไป เพราะฉะนั้นลูกจึงเป็นผู้มีบุญอย่างยิ่ง ที่ได้เข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้ามาโดยตลอด

เมื่อมาถึงวันนี้ ด้วยความเพียรวิริยะอุตสาหะ ลูกก็บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ โดยเฉพาะลูกทั้ง ๔ ที่ได้เปรียญธรรม ๙ ประโยค ซึ่งถือว่าเป็นที่สุดแห่งการศึกษาพระบาลีตามกฎเกณฑ์ที่คณะสงฆ์ได้กำหนดเอาไว้ และก็มีลูกเศรษฐี ๗ คน ได้เป็นนาคหลวง

นาคหลวง

การเป็นนาคหลวงนั้น บางคนอาจจะไม่ทราบว่าเป็นได้ยากอย่างยิ่ง นอกจากมีความเพียรแล้วยังจะต้องมีบุญญาธิการแต่ปางก่อน จะต้องสอบได้อย่างต่อเนื่อง อายุก็ได้ตามกฎเกณฑ์ที่เขากำหนดเอาไว้ คือไม่เกิน ๒๓ ปี ซึ่งไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เลย ต้องมีวิริยะอุตสาหะ ทำความเพียรกันเป็นอย่างยิ่ง

ทั้งๆ ที่มีกิจวัตรกิจกรรมมากมาย ทั้งเรียนปริยัติ ทั้งปฏิบัติธรรม ทั้งช่วยเหลือกิจการงานของสงฆ์ สารพัดไปหมดไม่มีเวลาว่างจากการทำความดีเลย จะมีเวลาว่างเว้นอยู่ช่วงเดียวคือ

ช่วงที่พักผ่อนจำวัดเท่านั้น พอรู้สึกตัวตื่นขึ้นมา มองเห็นผ้ากาสาหวัดสัตรีห่มคลุมกาย ก็เริ่มสร้างบารมีกันเรื่อยมาเลย จนกระทั่งเข้าจำวัด และเป็นอย่างนี้ไม่ใช่เดือนเดียว ไม่ใช่ปีเดียว แต่เป็นหลายๆ ปี

เพราะฉะนั้น การที่ลูกสามารถทำกิจวัตรกิจกรรมได้อย่างสมบูรณ์ และสอบได้เป็นมหาเปรียญ ๙ ประโยคอย่างนี้ จึงเป็นสิ่งที่ทำได้ยากอย่างยิ่ง น่ายกย่องและน่ายกย่อง

อย่างไรก็ตาม ขอให้ลูกถือผลของการสอบได้นี้ เป็นเพียงเครื่องทดสอบว่า ลูกเข้าใจคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้แค่ไหน และจะน้อมนำมาสอนตัวเราเองได้ดีเพียงไร ให้ยึดตรงนี้เป็นหลัก

ถ้าลูกคิดอย่างนี้ การศึกษาพระบาลีก็จะเป็นประโยชน์ต่อตนเอง เรียนมาเพื่อสอนตัวเอง ให้เราได้พ้นจากทุกข์ทั้งปวง

การศึกษายังไม่สิ้นสุด

แม้จบประโยค ๙ แล้ว ลูกอย่าเพิ่งคิดว่าการศึกษาของเราจะสิ้นสุด ยังมีสิ่งที่เราจะต้องศึกษาต่อไปอีก เพราะเปรียญธรรมที่เราเรียนนั้นเป็นแค่ภาคทฤษฎี เป็นประจักษ์แผนผังของชีวิตเท่านั้น แต่ว่าแผนผังชีวิตที่เป็นภาคปฏิบัติ นั้น ก็เป็นหน้าที่ที่ลูกจะต้องศึกษากันต่อไป ให้ได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการบวช เพื่อประโยชน์ตนและประโยชน์ของชาวโลกทั้งหลาย

ยกชั้น สร้างสิ่งอัศจรรย์แก่โลก

การที่ลูกได้รับพระราชทานเปรียญธรรม ๙ ประโยค มาในวันนี้ หลวงพ่อก็รู้สึกเช่นเดียวกับปีที่แล้ว คือสมหวังที่ลูกสอบได้ และมีนาคลวงเช่นเดียวกัน แต่ก็ยังไม่ได้ตั้งใจอยู่ดี

ถ้าจะให้หลวงพ่อสมหวังและได้ตั้งใจ ลูกทั้งหมดที่ศึกษา พระปริยัติธรรมจะต้องสอบยกชั้นให้ได้ ซึ่งการยกชั้นนี้หลวงพ่อว่าเราอยู่ในวิสัยที่ทำได้

ถ้าลูกสอบยกชั้นได้ อะไรจะเกิดขึ้น จะเกิดสิ่งอัศจรรย์ในวงการคณะสงฆ์ สังฆมณฑลทั้งหมดจะเกิดการตื่นตัวขึ้นมา เมื่อความตื่นตัวที่จะศึกษาพระธรรมวินัยที่เก็บไว้เป็นภาษาบาลีเกิดขึ้น ศีลธรรมก็จะถูกยกขึ้นทั่วประเทศ ความตื่นตัวที่จะศึกษา พระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขยายไปทั่วประเทศ

สิ่งที่ตึงามก็บังเกิดขึ้น เป็นแบบอย่างของโลกทีเดียว ประเทศไทยจะมีสันติสุขเกิดขึ้น ประเทศเพื่อนบ้านหลายๆ ประเทศที่มีพระพุทธศาสนาก็จะตื่นตัว โดยเอาประเทศไทยเป็นแบบอย่างในการศึกษาพระธรรมวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

แล้วจะเกิดการรวมตัวของชาวพุทธทั่วโลก หันมาสนใจศึกษาพระธรรมวินัย แม้ชาวโลกที่มีความรู้สึกว่าคุณไม่มีศาสนา ก็จะหันมาสนใจพระพุทธศาสนา

เพราะฉะนั้นสิ่งที่ลูกได้ทำในคราวนี้ และที่จะทำต่อไปในปีนี้
จึงไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยเลย เป็นสิ่งที่มีความเกี่ยวพัน กันไปทั่วโลก
จึงเป็นความปรารถนาอย่างลึกๆ ที่อยู่ในใจของหลวงพ่อกว่า **อยาก**
ให้ลูกทุกคนที่เป็นนักศึกษาภาษาบาลี ได้สร้างสิ่งอัศจรรย์
ให้บังเกิดขึ้น

(๑๐ พฤษภาคม ๒๕๔๑)